

גמ"ר 6408/02/20 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד אליהו סוויסה

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

13 יוני 2021

גמ"ר 6408-02-20 מדינת ישראל נ' סוויסה

לפני כבוד השופטת צפורה משה
המאשימה: פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
נגד
הנאשם: אליהו סוויסה
ע"י ב"כ עו"ד אשר ארבל ועו"ד גור

גזר דין

(ההדגשות כאן ולאורך גזר הדין שלי - צ.מ.).

חוק העונשין, התשל"ז - 1977 ייקרא להלן: "חוק העונשין".

רקע:

הנאשם הודה והורשע ביום 10.8.20 במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, עבירה לפי סעיפים 64 ביחד עם סעיף 40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961. (להלן: "פק' התעבורה").

הנאשם, בן 39 נשוי ואב ל- 4 ילדים, עובד כמחסנאי בחברה המשווקת ציוד רפואי.

כתב האישום המתוקן (יקרא להלן: "כתב האישום"):

על פי הנטען בכתב האישום עולה, כי בתאריך 17.12.2019, סמוך לשעה 13:10 נהג הנאשם רכב מסחרי מסוג פיאט "דוקאטו", מ.ר. 263-46-701 (להלן - הרכב), ברחוב פנחס בן יאיר ביפו, (אזור "שוק הפשפשים"), (להלן - הכביש), מכיוון צפון לדרום, בואכה צומת T של רחוב פנחס בן יאיר, המשתלב עם רחוב עולי ציון (להלן - צומת ה-T).

הכביש בו נהג הנאשם הוא חד סטרי, ובו נתיב נסיעה אחד בלבד.

על הכביש בכיוון נסיעתו של הנאשם, מעבר חצייה להולכי רגל המסומן היטב על הכביש.

בצדו הימני של רחוב עולי ציון, בואכה צומת ה-T, כביש, המיועד להולכי רגל בלבד וחסום לנסיעת כלי רכב על ידי עמודי ברזל המוצבים לרוחבו.

בצדו השמאלי של רחוב עולי ציון בואכה צומת ה-T כביש חד סטרי, המותר לנסיעת כלי רכב, ובו נתיב נסיעה אחד אשר רוחבו 4 מטר בלבד.

אותה העת היו תנאי הדרך כדלקמן:

אור יום, שעת צהריים, מזג אוויר נאה, ראות טובה.

דרך עירונית עם מהירות מותרת של עד 50 קמ"ש בלבד.

כביש אספלט תקין, ויבש, מקדם חיכוך אומדני 0.7.

שדה ראייה פתוח לפניו, ממקום מושבו של הנאשם ברכב, לעבר מעבר החצייה אשר לפניו בכביש וכן לעבר הולכי הרגל החוצים את רחוב עולי ציון בצדו השמאלי של צומת ה-T.

אותה העת הגיע המנוח **מר יעקב יעקבי ז"ל** (יליד 22.10.1961) (**להלן: "המנוח"**) אל המדרכה הימנית בכביש, בצדו השמאלי של רחוב עולי ציון, בצומת ה-T, והחל לחצות באיטיות את הכביש מימין לשמאל, בכיוון נתיב פנייתו של הנאשם, בצוותא עם חברו, רונן פלוט, אשר הקדים במעט את המנוח במהלך חצייתם.

עם הגיעו של הנאשם אל צומת ה-T פנה במהירות, באופן רציף עם הרכב שמאלה, אל רחוב עולי ציון, פגע עם צדו השמאלי של הרכב במנוח, אשר חצה את הכביש, והפילו ארצה. מיד לאחר מכן עלה הנאשם עם הגלגל הקדמי-שמאלי של הרכב על גפו של המנוח.

עוברי אורח אשר הבחינו במתרחש, נזעקו לסייע למנוח והפנו תשומת לבו של הנאשם ברכב לכך, כי המנוח שוכב מתחת לגלגל הקדמי של הרכב. בתגובה שילב הנאשם את הרכב להילוך אחורי ודרס, בשנית, את המנוח. (**להלן - תאונת הדרכים**).

ניידת מד"א אשר הוזעקה אל זירת התאונה פינתה את המנוח בבהילות, אל חדר הטראומה במרכז הרפואי ע"ש וולפסון, כשהוא סובל מנזק רב מערכתי, מונשם ומורדם.

בשעה 14:06 נפטר המנוח בבית החולים, כתוצאה מהפגיעות אשר נגרמו לו בעטיה של תאונת הדרכים.

תאונת הדרכים ומותו של המנוח נגרמו כתוצאה מנהיגות הרשלנית של הנאשם כדלקמן:

- א. הנאשם נהג ברכב בקלות ראש, ברשלנות חמורה, ובחוסר תשומת לב לחיי אדם.
- ב. **הנאשם לא התאים את אופן נהיגתו לתנאי הדרך** ולציבור המשתמשים בה ונהג באופן אשר סיכן את כלל משתמשי הדרך.
- ג. עובר לתאונת הדרכים ואף במהלכה **שוחח הנאשם בטלפון הסלולרי** אשר היה ברשותו עם אשתו באמצעות אזורית ודעתו הוסחה מכל המתרחש בכביש.
- ד. **הנאשם לא התאים את מהירות נסיעתו** לפני מעבר החציה ברחוב בן יאיר, על אף שדה הראיה הפתוח אשר היה בפניו, לעבר מעבר החציה כמו גם לעבר המנוח וחברו, אשר חצו את הכביש בצדו השמאלי של צומת ה-T ברחוב עולי ציון.
- ה. **הנאשם נהג ברכב מבלי לנקוט באמצעים הדרושים, כדי למנוע סיכון או פגיעה במנוח**, ופנה שמאלה בצומת ה-T מבלי להאט את מהירות רכבו, טרם הפנייה שמאלה, ומבלי שבלם את הרכב, בזמן שיכול היה להבחין במנוח, החוצה עם חברו את הכביש ברחוב עולי ציון.
- ו. **הנאשם פנה שמאלה בצומת ה-T מבלי שהביט כלל אל צדו השמאלי של הכביש** ומבלי שראה את המנוח החוצה את הכביש, מקום בו יכול היה להבחין בו על נקל.

הכרעת הדין והסדר הטיעון:

ביום 10.8.2020 הודה הנאשם כאמור, במסגרת הסדר טיעון, במיוחס לו בכתב האישום.

התביעה הצהירה לפרוטוקול כי משפחת המנוח מודעת להסדר הטיעון.

במסגרת ההסדר, הסכימו הצדדים בין היתר כי יהיו רשאים לטעון טיעונים פתוחים לעונש, כאשר המאשימה תהא רשאית לעתור לרכיבי ענישה של מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נלווים ואילו ההגנה רשאית לעתור לכלל רכיבי הענישה האחרים ובכללם ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות.

הצדדים נתנו הסכמתם לשליחתו של הנאשם לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו.

(מפנה לפרוטקול הדיון מיום 10.8.20 החל מש' 8 ואילך).

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש:

לצד הפניית הנאשם לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו כאמור, בקשה ההגנה להפנות את הנאשם במקביל גם לממונה על עבודות השירות, לצורך בחינת התאמתו לריצוי עונש מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות במידה ועונש המאסר שייגזר עליו יהיה לתקופה כזו המאפשרת ריצוי בעבודות שירות.

המאשימה התנגדה לכך, וטענה כי נוכח **רמת הרשלנות הגבוהה** אין מקום לריצוי עונש המאסר בפועל בדרך של עבודות שירות

על אף עמדת המאשימה, ועל מנת שבפני בית המשפט תהיה מונחת התמונה המלאה, מצאתי לנכון טרם הטיעונים לעונש להיעתר לבקשת ההגנה.

כמו כן, עתרה ההגנה עוד באותו מועד להגיש את הסרטון המתעד את התאונה כחלק מראיותיה לעונש.

המאשימה נתנה הסכמתה לכך, תוך שהיא מסייגת הסכמתה ומתנה אותה בכך שלא תישמענה טענות כלשהן מכל צד מן הצדדים, באשר לנצפה מן הסרטון.

מועד הטיעונים לעונש אשר נקבע ליום 8.11.20 נדחה לבקשת שירות המבחן נוכח משבר נגיף קורונה ונקבע ליום 18.4.21.

ביום 12.4.21 התקבלה לתיק בית המשפט, חוות דעת הממונה על עבודות השירות ולפיה הנאשם נמצא מתאים לביצוע עבודות השירות, במידה ואכן זה העונש אשר ייגזר עליו.

ביום 14.4.21 התקבל לתיק בית המשפט גם תסקיר שירות המבחן.

בתסקירו התייחס שירות המבחן, לנסיבותיו האישיות של הנאשם והתווה ענישה שיקומית, תוך שהוא ממליץ בין היתר על כך, כי הנאשם ירצה עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

ביום 18.4.21 נשמעו הטיעונים לעונש, במהלכם נכחו והעידו בני משפחת המנוח ובני משפחת הנאשם.

כל צד הגיש פסיקה תומכת לטיעונו: **ת/3** ו- **ת/4** מטעם המאשימה, **נ/1** ו- **נ/2** מטעם ההגנה.

ראיות לעונש מטעם המאשימה :

במסגרת טיעוניה לעונש הגישה המאשימה את הראיות הבאות:

גיליון הרשעות תעבורתי של הנאשם - **סומן ת/1**

סרטון המתעד את התאונה, אשר צולם במצלמת אבטחה מבית עסק סמוך למקום התאונה - **סומן ת/2**.

בני משפחת המנוח העידו כדלקמן:

מר יעקבי דוד, אחיו של המנוח - מסר כי משפחת המנוח נהרסה בעקבות מות המנוח.

המנוח הינו הבכור מבין אחיו, שמש עבור בני משפחתו כאביהם, החזיק את כל המשפחה, תמך בה כלכלית, עבד במשך 36 שנים, מאז מותו הינם אומללים. המנוח תמך בו וגידל את ילדיו. פרנס משפחות שלמות.

אמו של המנוח נפטרה לאחר 4 חודשים כתוצאה ממות בנה. מביע תמיהה כיצד ניתן לתת לנאשם לנהוג בעוד הם לא מתפקדים.

על הציבור ללמוד מהמקרה הזה. המנוח עצמו היה איש חוק בעיסוקו אשר עסק בתחבורה בחברת "מקורות" בה עבד. לדבריו המנוח עבר במעבר חציה. עותר לענישת גמול.

גב' ריקי שם טוב, אחות של המנוח -המנוח הלך ליום כיף ולא חזר ממנו.

הנאשם לא הביע חרטה ולא התנצל. הנאשם קטף חיי אדם.

המנוח היה אדם משכמו ומעלה, נסע בכל רחבי הארץ ולא עבר כל עבירה.

מותו של המנוח הינו טראגי, משפחת המנוח נהרסה כולה בשל מותו והיא עצמה כמעט איבדה את שפיותה.

טרם מות המנוח מנתה משפחתם שבע בנות ושני בנים.

מבקשת ומתחננת הן מבורא עולם והן ממערכת המשפט למצות את הדין כמה שאפשר, על מנת שיראו וייראו.

גב' דדוש אורלי, אחות המנוח - המשפחה כולה הלכה לאיבוד בעקבות מות המנוח.

התקשתה להעיד. לדבריה, איבדו את "היהלום שבכתר". היא אינה באה באצבע מאשימה כנגד הנאשם, מדובר בגזר דין של מעלה. ליבה יוצא אל הנאשם ויש להניח כי לו היה אחיה המנוח בחיים, היה מרחם עליו, אך מצופה היה מהנאשם להביע התנצלות.

אמה נפטרה מצער וכאב. המנוח היה מנהיג, איש גדול, של תורה ועבודה, מסור, איש מצוות וגמילות חסדים לקטנים ולגדולים. כאב המשפחה הינו גם בשל העובדה שהיה רווק ולא הותיר ילדים.

המשפחה אבדה את אבי המשפחה בהיותו בגיל 51 והמנוח תפס את מקומות במשפחה, הוא היה אביהם, אחיהם ודודם, הכל מהכל.

המשפחה עצובה מאוד ומזה כשנה וחצי לובשים שחורים.

ראיות לעונש מטעם ההגנה:

מטעם ההגנה העידו רעיית הנאשם וגיסו, הנאשם אף הוא מסר דברים בתום טיעוני ההגנה לעונש.

רעיית הנאשם, גב' רחל סוויסה- היא ובעלה הנאשם, מתנצלים על כאב משפחת המנוח.

הינם הורים ל- **4 ילדים** בגילאים 16,15,13,שנה וחצי.

עובדת במעון ילדים ובעלה עובד כמחסנאי. לדבריה מצבם הכלכלי קשה ויש להם חובות בהוצל"פ.

מאז התאונה הפך בעלה להיות אדם אחר לגמרי, בוכה בלילות ומקבל התקפי חרדה.

ילדיהם אומרים "זה לא אבא שלנו, הוא השתנה".

גיסו של הנאשם, מר יוסף כהן-מביע תנחומים, משתתף בצערם וכואב את כאב משפחת המנוח.

הנאשם מביע צער עמוק על מות המנוח ומתחרט מאוד.

הנאשם השתנה לגמרי מיום קרות התאונה. שמחת החיים אבדה לו, הוא בוכה המון ומשול לנר

שכבה.

הנאשם חווה טראומה לא קטנה מהאירוע, אשר נמשכת עד היום והוא עדיין בשוק ממה שקרה.

הנאשם אינו מבין איך זה קרה לו, זאת ועוד, גם שינו לו את תפקידו בעבודה.

מבקש לפנות למשפחת המנוח, ולמסור לה, כי לנאשם אכפת מאוד ממה שקרה.

הנאשם מתפלל וקורא תהלים ומשניות כל יום לנשמת המנוח. במשך שנה שלמה התפלל עליו תפילת "קדיש" בבית הכנסת.

כולנו מידי פעם שוגים ובמקרה זה אם אפשר לומר מדובר בדין משמיים. הנאשם עשה טעות, אך לא היתה פה שום כוונה ואין ספק בכך.

טיעוני המאשימה לעונש:

הנאשם הודה והורשע בגרם מותו ברשלנות, של יעקב יעקב, ז"ל, יליד 1961, אשר שהה באיזור בסגרת יום כיף בשוק הפשפשים בתל אביב, וחצה יחד עם חברו את הכביש. הסרטון (2/ת) מתעד את האירוע.

המסגרת העובדתית נקבעה בכתב האישום ובעובדות המפורטות בו, בו הודה הנאשם.

המאשימה מבקשת להדגיש בטיעוניה, את הפגיעה בערך קדושת החיים ומדיניות הענישה הנהוגה בגרימת מוות ברשלנות אשר במסגרתה מוטלים עונשי מאסר בפועל לריצוי ממש.

באשר לערכים המוגנים:

מדובר בפגיעה בבסיס הערכים, ערך קדושת החיים אשר הינו ערך עליון.

גרימת תאונות דרכים, המביאות לאבדן חיי אדם בשל התרשלנות תוצאתן, ענישה מחמירה.

בית המשפט שמע את משפחת המנוח ונחשף לקושי ולכאב היומיומי, מדובר במשפחה שבורה. המנוח היה המנהיג וכדברי האחים - "העוגן" בבית.

כאשר בית המשפט שוקל מהו העונש אותו יש לגזור על נאשם בעבירה זו, הענישה היא תוצאה של שקלול מספר עקרונות ונתונים כגון: התאונה ותוצאותיה, מידת הרשלנות ונסיבותיו האישיות של הנאשם.

על פי ההלכה הקובעת בבית המשפט העליון, **דרגת הרשלנות** היא אמת מידה בעלת משקל רב בקביעת חומרת הענישה בעבירה זו והיא **אמת המידה הקובעת**.

מפנה לע"פ 6755/09 - ארז אלמוג נ' מדינת ישראל ומצטט מתוכו, בו נקבעו הכללים המנחים בענישה הראויה בגרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים ומקומו של כל אחד מהם, שם נקבע כי בגרימת מוות ברשלנות ראוי לגזור מאסר בפועל ופסילה משמעותית וכי נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית.

במקרה דנן, הנאשם הורשע בכך שנהג את רכבו בקלות ראש, ברשלנות חמורה ובחוסר תשומת לב לחיי אדם. הנאשם לא התאים נסיעתו לתנאי הדרך, לא הבחין בשום שלב במנוח ובחברו.

הנאשם לא שם ליבו אל הדרך, בין השאר כיוון ששוחח עם אשתו בטלפון הסלולרי (אמנם עם אזניה), אך דעתו הוסחה, ולבסוף הוא פנה שמאלה במהירות מבלי שהביט כלל שמאלה ולא הבחין במנוח.

רשלנותו של הנאשם היא רשלנות חמורה.

מפנה את בית המשפט לפרק העובדות בסעיף 9(א) לכתב האישום.

מכאן, הלכה היא כי בעבירות אלו יש להטיל ענישה מחמירה, לרבות מאסר ממש מאחורי סורג ובריח.

הפסיקה הכירה בכך, כי הגם שתאונות דרכים עלולות להתרחש על ידי אנשים נורמטיביים, הרי שעדיין יש מקום ליתן ביטוי הולם לקיפוח חיי אדם.

כך למשל ברע"פ 3013/06 בעניינו של צבי לוי, נקבע: "טיבם של עבריינים בתחום תאונות הדרכים שהם אנשים נורמטיביים...".

בית משפט זה, אשר שומע מידי יום תיקי תאונות דרכים קטלניות, יודע כי נסיבות התיק ונסיבות האישיות של הנאשם אינן חריגות. בדרך כלל מדובר באנשים נורמטיביים, אשר תהא להם זו הפעם הראשונה שיחוו מאסר.

המימדים המדאיגים של הקטל בדרכים, מחייבים ענישה מחמירה, גם במקרה בו הנהג הפוגע ניהל אורח חיים נורמטיבי טרם קרות התאונה.

אל מול נסיבותיו האישיות של הנאשם, רואה בית המשפט את משפחת המנוח, את כאבם וסבלם ואת המלחמה הבלתי מתפשרת בתאונות הדרכים. משפחת המנוח לא תשוב להיות כפי שהיתה.

מפנה ומצטט גם מרע"פ 4261/04 פארין ומפסיקה נוספת.

באשר לקביעת מתחם העונש ההולם:

הרשלנות החמורה היא אבן הדרך הראשונה לקביעת מתחם העונש ההולם.

יתר הפרמטרים הן נסיבות ביצוע העבירה, תוצאותיה ומידת חומרתה.

בעניינו תוצאות ביצוע העבירה אף הן קשות - קיפוח חיי המנוח, ונסיבות ביצוע העבירה כמפורט בעובדות כתב האישום.

עוד מבקש ב"כ המאשימה המלומד להדגיש, כי בנסיבות תיק זה פגיעת הנאשם במנוח כתוצאה מהתרשלות החמורה הינה כפולה: האחת בתחילה, עת שפנה שמאלה במהירות ולא הבחין במנוח ובחברו, כשזה היה לקראת סיום חציית הכביש והשניה, לאחר הפגיעה הראשונה, כאשר הציבור אשר נכח בזירת התאונה הפנה תשומת לבו לכך שפגע באדם והוא מוטל מתחת לגלגליו, שילב הנאשם ברשלנותו להילוך אחורי ובכך דרס פעם נוספת את המנוח.

אשר על כן, מדובר בדרגת רשלנות גבוהה וחמורה.

באשר לפסיקה הנוהגת -

קיימת פסיקה עקבית של בית המשפט בעבירה זו, אשר קובעת כי הגורם למותו של אדם אחר ליתן את הדין על מעשיו, בין אם הדבר נעשה בכוונה או ברשלנות, וזו צריכה למצוא ביטוי בדרך של מאסר מאחורי סורג וברית, ביחוד לאור הצורך להרתיע נהגים מפני נהיגה רשלנית ולשם מיגור נגע תאונות הדרכים בישראל.

מפנה לפסיקה תומכת ברע"פ 9094/18 בעניין בושרי וכן לרע"פ 3575/19 בעניין דן אהרון תבורץ

בפרשת דן תבור - המבקש לא הבחין בשני רוכבי אופנוע ובעת שפנה שמאלה פגע באחד מהם וגרם למותו.

בית משפט השלום, קבע רמת רשלנות בינונית תוך שהוא לוקח בחשבון את גילו של המבקש, 65, ואת מצבו הרפואי הבעייתי, וקבע בין יתר רכיבי הענישה, עשרה חודשי מאסר בפועל ועשר שנות פסילה.

ערעור אשר הוגש על ידי המבקש למחוזי נדחה, ובית המשפט המחוזי קבע כי העונש אינו סוטה מן הענישה הנוהגת. בית המשפט המחוזי שב ובדק את מצבו הרפואי של הנאשם מול שב"ס ודחה את הערעור.

בבקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון, קבע כב' השו' אלרון, כי עם כל הצער יש לשירות בתי הסוהר הכלים להתמודד עם מצבו הרפואי של המבקש/הנאשם ודחה את הבקשה.

בעניינו, רמת הרשלנות חמורה יותר, והשיקולים אשר נלקחו בחשבון **בפרשת דן תבור** שם, והביאו להקלה בעונש, כמו גילו ומצבו הרפואי של המבקש, אינם מתקיימים בעניינו של הנאשם בפנינו.

בפרשת בושרי - המבקש לא שמר מרחק מאופנוע שנסע לפניו, ופגע בו.

בית משפט השלום השית על המבקש 14 חודשי מאסר בפועל ופסילה למשך 15 שנים.

ערעור שהוגש שם התקבל באופן חלקי, כך שעונש המאסר הועמד **על 11 חודשים ועונש הפסילה על 12 שנים** וזאת בשל קביעת בית המשפט המחוזי את רמת הרשלנות כבינונית-נמוכה.

בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון אשר הגיש המבקש, נדחתה **וכב' השו' אלרון** קבע כי המבקש הבחין באופנוע ואילו היה נוקט את הזהירות הנדרשת מנהג סביר, היה יכול למנוע את התאונה.

בשל הצורך להרתיע נהגים מפני נהיגה לא זהירה ולאור מדיניות הענישה הנוהגת, **סבור כב' השופט אלרון כי עונשו של המבקש הולם את תוצאותיו הקשות.**

בעניינו, רמת הרשלנות של הנאשם חמורה יותר, כאשר זה לא הבחין כלל במנוח ובחברו עת פנה שמאלה **מבלי להביט לעבר פנייתו** וכאשר **שב ודרס את המנוח בשנית** לאחר הפגיעה הראשונה.

מפנה לגם לרע"פ 4832/18 בעניין אלגדאמיני- בפרשה זו המבקש נהג משאית, ביקש לחמוק ממערבל בטון בשול הדרך וכתוצאה מכך לא בלם את רכבו ופגע ברכב בו נהג המנוח אשר עצר ועמד בצומת ברמזור אדום.

המשאית המשיכה בנסיעה לכיוון הנגדי ושם פגעה ברכב נוסף וכתוצאה מן התאונה נהרג המנוח ונפגע אדם נוסף.

בית משפט השלום הרשיע את הנאשם וקיבל תסקיר שירות מבחן, בו שירות המבחן המליץ על ענישה בדמות עונש מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות זאת לאחר שמצא את הנאשם, בן 43 ואב ל-8 ילדים, כמי שקיים לגביו סיכוי נמוך להישנות התנהגות פוגענית.

בית המשפט לא קיבל את המלצת שירות המבחן, וקבע כי רשלנותו של הנאשם שם **היא בינונית עד גבוהה** וכי תוצאותיה הקשות מחייבות ענישה מאחורי סורג ובריח **תוך שהוא מעמיד את מתחם הענישה בין 17-30 חודשי מאסר בפועל.**

בסופו של יום גזר בית המשפט על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל ו-12 שנות פסילה.

בית המשפט המחוזי דחה את הערעור ובית המשפט העליון דחה את בקשתו.

כב' השו' שוהם קבע: "אשר לעונשו של המבקש, הרי שבהינתן דרגת רשלנותו העומדת על רמה בינונית עד גבוהה נראה כי גזר הדין מאוזן וראוי בנסיבות העניין ולפיכך אין כל בסיס להתערב בו".

כך בעניין אלגדאמין והוא הדין בעניינו טוענת המאשימה.

אכן, נכון הוא **שבפרשת אלגדאמין** נפגע אדם נוסף למנוח ויש להביא זאת בחשבון בקביעת מתחם הענישה, אך יחד עם זאת נסיבותיו האישיות של המבקש שם דומות לאלה של הנאשם שבפנינו ואין ליתן להן משקל משמעותי בגזירת העונש.

עוד מפנה לרע"פ 9278/11 עומר סקאפי - באותו עניין נידון המבקש ל-18 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

המבקש שם, הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של גרימת מוות ברשלנות ונהיגה במהירות מופרזת.

בבית המשפט המחוזי זוכה מהעבירה של נהיגה במהירות מופרזת.

המבקש פגע בהולכת רגל אשר חצתה את הכביש שלא במעבר חציה וגרם למותה, בית המשפט השלום גזר על המבקש **שנתיים מאסר בפועל ופסילה למשך 20 שנה וענישה נלווית.**

המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בירושלים אשר זיכה אותו מעבירה של נהיגה במהירות מופרזת וכתוצאה מכך **הופחת עונש המאסר ל-18 חודשים ויתר רכיבי הענישה האחרים נותרו על כנם.**

בית המשפט קבע, כי **טיבן של התאונות מסוג בו עסקינן להיגרם בהיסח הדעת ובן רגע הופך אדם נורמטיבי למסובך בפלילים ועל כן אין לייחס זאת כשיקול להקל בעונשו של המבקש.**

לשאלת בית המשפט, השיב ב"כ המאשימה כי אכן **בפרשת אלגדאמין** הנאשם ניהל הוכחות וכי יש משקל להודאת הנאשם, אך הוא מזערי.

לשיטת המאשימה המשקל שעל בית המשפט ליתן לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולקידחת האחריות צריך להיות פחות כאשר עסקינן בענישה בעבירה של גרימת מוות ברשלנות.

לסיכום, מתחם הענישה ההולם לו עותרת המאשימה -

לאור כל השיקולים שהובאו, כאשר הפסיקה הנהוגה הינה אחד מן השיקולים שיש לקחת בחשבון בעת קביעת המתחם עותרת המאשימה למתחם ענישה כדלקמן:

באשר לרכיב המאסר - מאסר בפועל אשר ינוע בין 16-26 חודשים.

באשר לרכיב הפסילה - פסילה בפועל בין 12-18 שנים.

עונשו המתאים של הנאשם בתוך מתחם הענישה-

הנאשם לקח אחריות והודה, תסקיר שירות המבחן תיאר אדם נורמטיבי שביטא אמפתיה למשפחת המנוח וברור גם למאשימה כי האירוע טראומטי גם כלפיו.

שירות המבחן קבע בתסקירו, כי הסיכון הנשקף מן הנאשם הוא ברמה נמוכה ותפקודו תקין והמליץ ליתן משקל לנסיבותיו האישיות, וזאת על אף שגם קצינת המבחן ערה למדיניות הענישה בעבירות הללו ולכן המלצתה אינה חד משמעית בהקשר זה.

פסיקת בית המשפט העליון קבעה, כי **בעבירות הגורמות למוותו של אדם יש להעניש בחומרה בדמות מאסר של ממש מאחורי סורג ובריח** וכי על מנת שניתן יהיה לסטות מן הכלל יש צורך בנסיבות אישיות חריגות ויוצאות דופן.

המאשימה סבורה כי נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן נכנסות להגדרה זו.

באשר לעברו התעבורתי של הנאשם - הנאשם נוהג משנת 2002, לחובתו 13 הרשעות קודמות, חלקן בעבירות בטיחותיות מובהקות, ובכלל זה מהירות ותמרור עצור.

כל אלה מובילים למסקנה כי יש למקם הנאשם בשליש התחתון של מתחם הענישה אך לא בקצהו.

בנוסף לרכיבי ענישה של מאסר בפועל ופסילה בפועל עותרת המאשימה לרכיבי ענישה נוספים בדמות פיצוי למשפחת המנוח, מאסר על תנאי ופסילה על תנאי.

מפנה לטיעוני המאשימה בעמ' 9-14 לפרוטוקול מיום 18/4/21.

טיעוני ההגנה לעונש:

בפתח טיעוניו לעונש הדגיש ב"כ הנאשם המלומד, כי הנאשם נרגש וכואב וביקש ממנו להיות לו לפה.

לדברי הסניגור המלומד עומד כאן אדם שחרטתו כפולה ומכופלת, הוא מבקש סליחה ממשפחת המנוח ומהציבור והחברה שאת מצוותיה לא שמר.

הנאשם נטל אחריות והודה מייד.

עוד בקש הסניגור המלומד לציין, כי המלצתו לנאשם הייתה, כי ההודיה תיעשה אך ורק לאחר שמיעת ראיות התביעה. ואולם, הנאשם הוא זה אשר ביקש לחסוך את הסבל והצער ממשפחת המנוח והורה לסניגור ליטול אחריות כבר בהזדמנות הראשונה.

הסרטון ת/2 והעדויות בתיק לטעם ההגנה מעידים על רשלנות בדרגה הנמוכה ביותר ולפיהם הנאשם מגיע במהירות איטית. המנוח והאדם האחר שהיה עימו חצו את הכביש לא במעבר החציה.

לא בכדי **תקנות 110 ו-111 לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961** מפרטות כיצד והיכן צריך לחצות את הכביש.

הולך הרגל אף הוא אינו פטור משמירת אמצעי זהירות.

בעניין זה העיר ב"כ המאשימה, כי המאשימה אכן אינה חולקת על כך, כי המנוח לא חצה את הכביש במעבר חציה.

הנאשם אכן הודה **בסעיף 9(א) לכתב האישום** ולפיו נהג ברשלנות חמורה, ואולם התמונה לעניין העונש הראוי בתיק זה היתה יכולה להיות מלאה יותר, אילו בית המשפט היה נחשף לחומר הראיות.

ההגנה גם אינה חולקת על כך, כי הנאשם שוחח בטלפון.

למרות החודשים הרבים שחלפו, סיוטי התאונה מהם סובל הנאשם חוזרים על עצמם ומזכירים לנאשם את אותם רגעים נוראיים.

אכן, דינו של נהג שגרם ברשלנות למותו של אחר צריך להיגזר ראשית לפי רמת הרשלנות שגילה הנהג,

ואולם העונש צריך להיות מושפע גם מתמונת ההרשעות הקודמות, המלמדות אף הן על יחסו של הנהג לאופן נהיגתו. **בתיק זה ומבלי להקל ראש בעבירות מדובר באדם שהרשעותיו הן מסוג ברירת משפט.**

באשר לרמת הרשלנות - ההגנה סבורה כי מדובר ברשלנות במנעד הנמוך ביותר האפשרי.

מדובר בהתרשלות של שבריר של שניה ואין זה ראוי בתיק זה כי הנאשם יענש בעונש של מאסר בפועל.

הולכי הרגל צעקו לנאשם והנאשם באופן אוטומטי נסע לאחור. הנהיגה לאחור לאור צעקותיהם של האנשים, היא זו שהחמירה את התוצאה.

מדובר בחוסר תשומת לב רגעית, וגם לנאשם אשר מנסה היום הלך ושוב להתחקות אחר את שקרה לו אין כמעט הסבר הגיוני.

עונש מאסר בפועל אין בו כדי להרתיע מפני רשלנות של שבריר שנייה.

עונש מאסר בפועל, יש להטיל על אדם שחטא ברשלנות חמורה, במהירות חריגה, באי ציות לתמרור או רמזור, אך לא במקרה דנן.

עונש מאסר בפועל יש להטיל על אדם שבעברו עבירות פליליות ולא על אדם נורמטיבי.

באשר לעובדה כי הנאשם שוחח בטלפון הסלולרי - הרי שהדבר נעשה בצורה מותרת והנאשם לא הואשם בעבירה של שימוש בטלפון סלולרי.

הסניגור המלומד, בקש לאבחן את הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה **בפרשת פארין**, וטען כי בתיק שם להבדיל מתיק זה, דובר בתוצאה קטלנית יותר, שכן נהרגו 2 אנשים באותה תאונה, ועדיין עונש המאסר הוטל כך שירוצה בדרך של עבודות שירות.

ההגנה מבקשת להדגיש כי בתיק זה היא מכוונת טיעוניה כנגד רכיב המאסר וסבורה כי עונש הפסילה יש בו כדי להוות עונש מחנך ומרתיע.

באשר לטענת משפחת המנוח ולפיה הנאשם לא יצר קשר עם משפחת המנוח, בקש הסניגור המלומד להבהיר כי הנאשם פעל על הוראת סנגורו.

הנאשם ניסה קודם לכן ליצור עימם קשר אך, לאור ההתנהלות שהיתה באחת מן הישיבות הקודמות סנגורו הורה לו לחדול מכך ושירות המבחן אף הוא מזכיר זאת.

אין פירוש הדבר כי הוא אינו כואב ודואב את תוצאות התאונה.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם - ההגנה מפנה לתסקיר שירות המבחן, אשר לטעמה היטיב לתאר את נסיבותיו האישיות הקשות ואין בדעתה לחזור עליהן מפאת צנעת הפרט.

התאונה היתה דרמטית עבור הנאשם ושינתה את חייו ואת בני משפחתו.

מתחם הענישה הראוי לטענת ההגנה:

ההגנה מבקשת לציין את חלקו העליון של המתחם - עונש של מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות, קרי 9 חודשי עבודות שירות.

ההגנה תומכת טיעוניה בפסיקה נ/1 אותה צירפה.

מפנה בצירוף ציטוט דבריו של כב' הש' שפירא מבית משפט מחוזי חיפה לע"פ 41013-04-13 מיכל כרמון נ' מ"י ומגיש את הציטוט - סומן נ/2, ולפיהם בעבירות רשלנות גם כאשר תוצאתן חמורה, יש לצמצם בשימוש בעונש המאסר, עונש אשר יש לשמרו לעבריינים.

יתירה מכך, טוענת ההגנה כי בריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות לא ניתן לקצר את התקופה והחברה אף היא תצא נשכרת יותר.

לכך יש להוסיף, כי רישיון הנהיגה של הנאשם צפוי להיפסל למשך שנים, דבר אשר אף הוא לכשעצמו יפגע ביכולתו להתפרנס ולהתקדם.

הנאשם הפנים את הפסול שאירע בנהיגתו, רכש כלים להמשך חייו, להבנת אורחות נהיגה נכונה עת יסיים את עונש הפסילה ויעמוד במבחני רישוי מחודשים. בכל אלה, לא רק שיש לאיין את החשש העתידי אלא ליתן לנאשם הזדמנות.

באשר לרכיב הכספי בענישה - מפנה ההגנה לחוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר גם בה ניתנה התייחסות למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם ואין בדעתה להוסיף על כך עוד.

באשר לרכיב הפסילה בפועל - ההגנה הדגישה כי היא אינה מכוונת "חיציה" כלשון הסניגור המלומד לרכיב הפסילה אלא לרכיב המאסר.

דברי הנאשם:

הנאשם בכה והתייפח ממושכות, התקשה בדיבור הביע חרטה שוב ושוב. בקש להדגיש כי על אף הרושם המוטעה שנוצר אצל משפחת המנוח כואב לו מאוד.

תחושתו הינה כאילו משפחתו היא זו שחוותה את האסון.

מרגיש כאב כל רגע. חיו נהרסו. יש לו סיוטים, קם בלילה ובוכה, יש לו ילדים בבית. נותר ללא מילים.

דין והכרעה:

בתיקון 113 לחוק העונשין נקבע עקרון ההלימה המנחה את בית המשפט בבואו לגזור את העונש.

(להלן: "תיקון 113").

עקרון זה קובע קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה נסיבותיה, מידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל.

על בית המשפט לקבוע את **מתחם העונש ההולם** למעשה העבירות שביצע הנאשם.

לשם כך יתחשב בית המשפט **בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט. לתיקון 113.**

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את **העונש המתאים, בתוך המתחם**, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא. לתיקון 113.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי **סעיפים 40ד. ו 40ה. לתיקון 113.**

באשר לשלבים בגזירת העונש ובפרט ביחס לתאונות דרכים מפנה לגזר הדין אשר ניתן על ידי מותב זה בת"ד 4185-10-17 בעניין מדינת ישראל נ' גוטליב מיום 28.10.20 וכן לפסיקה המאוזכרת שם.

בע"פ 6755/09 **ארז אלמוג נ' מ"י** ציין בית המשפט העליון כי בבוא בית המשפט לגזור דינו של אדם אשר הורשע בעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונת דרכים, ניצבים לפניו 3 כללים מנחים וכי אמת המידה המרכזית לגזירת הדין היא דרגת הרשלנות:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל, הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

אכן, אין מקרה אחד זהה למשנהו, ואכן לעיתים בשל נסיבות שונות יסכימו הצדדים לסטות מרף הענישה, יחד עם זאת משהורשע אדם בעבירה של גרימת תאונת דרכים אשר בצידה תוצאה קטלנית על בתי המשפט ליתן לכך ביטוי עונשי מוחשי.

בפסיקה נקבע לא אחת, כי הענישה בעבירה בה הורשע הנאשם היינו, גרימת מוות ברשלנות, צריכה לשקף ולתת ביטוי לקדושת חיי אדם אשר על לא עוול בכפו קיפח את חייו וכי נוכח הקטל המשתולל בדרכים, אין מנוס מלהעדיף את גורם ההרתעה בענישה והגנה על האינטרס הציבורי על שלום הציבור, על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם, גם אם מדובר בנאשם שעד למועד ביצוע העבירה והרשעתו בה ניהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין, (ראה: ת"פ 43073-11-13 מ"י נ' זובידאט, (פורסם באתר נבו).

הערך החברתי אשר נפגע ומידת הפגיעה בו:

הערך החברתי בו פגע הנאשם הינו הערך הנעלה של קדושת החיים והשמירה על שלומם וביטחונם של המשתמשים בדרך.

מידת הפגיעה בו בנסיבות תיק זה הינה חמורה, שכן מדובר בתוצאה קטלנית בה קופחו חיי אדם, זאת על אף שאין חולק כי המנוח לא חצה את הכביש במעבר חצייה.

מידת הפגיעה נלמדת מהתוצאה הקטלנית של התאונה וביתר שאת מרשלנות הנאשם אשר הביאה לאותה תוצאה כפי שהיא מפורטת בכתב האישום וכפי שהיא נצפית בסרטון אשר הוגש וסומן **ת/2**.

ניכר כי הנאשם נהג רכבו בחוסר זהירות וברשלנות חמורה, אשר מצאה ביטוייה במהירות בה נסע שלא בהתאם לתנאי הדרך, מבלי להאט רכבו במידה הנדרשת ו/או אף לעצור את רכבו תוך שנהיגתו מוסחת בשיחת טלפון.

ברור כי הנאשם לא היה מרוכז בנהיגה כלל וכלל וכמתחייב.

זאת ניתן גם ללמוד ממקום הפגיעה במנוח בצד שמאל של רכב הנאשם.

גם אם המנוח וחברו לא חצו במעבר חצייה, הרי שאין מדובר בקפיצה פיתאומית לכביש מהמדרכה הימנית אלא במי שהיו כבר למעשה באמצע הכביש.

אכן גם על הולך הרגל לנקוט באמצעי זהירות ואין על כך חולק, ואולם ברור כי על הננה

אשר נוהג ברכב מוטלת אחריות מוגברת לאין שיעור מזו המוטלת על הולך הרגל, זאת במיוחד כאשר הוא נוהג ברכב מסחרי בכביש חד סטרי באזור שוק הומה אדם בצהרי היום.

מדיניות הענישה הנהוגה:

הן המאשימה והן ההגנה הפנו לפסיקה תומכת לטעמם.

אכן צודקת ההגנה בטיעוניה, ביחס לחלק מהפסיקה אליה הפנתה המאשימה ולפיה היא אינה מתאימה לנסיבות התיק שבפנינו כמו למשל **בפרשת פארין** ביחס לתוצאה הקטלנית ולפסיקה בה נאשם נהל הוכחות, כאשר בתיק זה הנאשם הודה ולקח אחריות.

ואולם, גם הפסיקה אותה הציגה ההגנה הינה מקלה יתר על המידה עם הנאשם ואינה מתאימה לנסיבות ביצוע העבירה בתיק שלפנינו.

מרבית הפסיקה אליה הפנתה ההגנה הינה פסיקה ישנה טרם **התיקון לחוק** אשר קבע **בחקיקה ראשית את עיקרון ההלימה כעיקרון מנחה בענישה**.

מנעד הענישה בעבירות של גרימת מוות ברשלנות, כפי שהוא נלמד הן מהפסיקה אותה הציגו הצדדים והן מפסיקה עניפה אחרת, נע בין עונשי מאסר לתקופות קצרות אשר ירוצו בעבודות שירות לצד ענישה נילוית ועד לעונשי מאסר בפועל מאחור סורג וברייח לתקופות ממושכות לצד ענישה נילוית.

כך למשל, בעפ"ת (חי) 1267-05-16 חיזגילוב נ' מ"י מיום 29.6.16 נקבע מתחם **ענישה בין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול ורוצו בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר בפועל ופסילה בפועל בין 6-16 שנים**.

מפנה גם לדברי בית המשפט **בגזר הדין של כב' השו' ויטלסון בבית משפט לתעבורה מחוז תל אביב (בת ים) מיום 21/12/20 תיק גמ"ר 8037-02-18 בעניין מדינת ישראל נ' ירין** (פורסם בנבו) ולפסיקה המאזכרת שם.

בפרשה זו גזר בית המשפט על הנאשם **עונש מאסר בפועל בן 9 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות ופסילה**

בפועל בת 9 שנים לצד ענישה נילוית, לרבות פיצוי למשפחת המנוח בסך של 20,000 ₪, זאת כאשר דובר ברף העליון של מתחם הרשלנות הבינוני.

אכן, יש מקרים בהם ראוי ונכון לשקול הטלת עונש מאסר אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות גם כאשר מדובר בגרימת מוות ברשלנות.

ואולם וזה העיקר, קביעה זו תלויה בנסיבותיו של כל תיק ותיק כאשר על בית המשפט להעניק משקל של בכורה לרמת הרשלנות.

יש להוסיף ולציין כי המאשימה עצמה, לא אחת מגיעה להסדרי טיעון ולפיהם יש ואפשר ועונש המאסר ירוצה בעבודות שירות גם בתיקי גרימת מוות ברשלנות.

מפנה לדברים אשר נאמרו בגמ"ר 13473-11-18 מדינת ישראל נ' פלונית בית משפט השלום לתעבורה חיפה מיום 15/3/21 ולפסיקה המאזכרת שם וכן לעפ"ת (חיפה) 14096-12-14 וכן בתיק גמ"ר 3950-12-11.

בפרשת פלונית הנ"ל, גזר בית המשפט על הנאשמת אשר הודתה והורשעה בעבירות של אי מתן זכות קדימה למנוחה וגרימת מוות ברשלנות, **מאסר בפועל בן 9 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות ופסילה בפועל למשך 20 שנה.**

בית המשפט קבע כי מדובר בנאשמת נורמטיבית אשר הפעילה שיקול דעת לקוי וקבע מתחם ענישה אשר נע בין 6 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נילוית.

המאשימה הפנתה למספר לא מבוטל של פסקי דין בטיעוניה לעונש ואולם מבין כל הפסיקה אליה הפנתה, הנסיבות המתקרבות ביותר בחומרתן לנסיבות תיק זה, זאת גם בהסתייגות מה, הינן **בפרשת דן תבור** בה הוטלו על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נילוית, זאת גם נוכח גילו של הנאשם.

לאחרונה אף ניתנו מספר גזרי דין בהם על אף עתירת המאשימה לעונש מאסר בפועל בנסיבות אף חמורות יותר, השית בית המשפט עונש מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, אף לתקופה קצרה יותר מ- 9 חודשים.

כך למשל מפנה ל:

גמ"ר 2822-04-19 בענין מ"י נ' משה לוי אשר ניתן בבית משפט לתעבורה בחדרה -

בתיק זה הנאשם הורשע לאחר נהול הוכחות בגרימת מוות ברשלנות בגין אחריות לתאונה שאירעה עת היה רכוב על אופניים חשמליים.

בית המשפט גזר על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 4 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות ופסילה בפועל למשך 5 שנים, כמו גם פיצוי למשפחת המנוח לצד ענישה נילוית זאת בנסיבות בהן המנוח בקש לחצות את הכביש במעבר חצייה.

יצוין כי בתיק נדון נאשם אשר הינו חולה במחלת ריאות קשה ואכן, אין מדובר בנהיגה ברכב.

ואולם, ניתן ללמוד מתיק זה כי עדיין מנעד הענישה הינו רחב דיו.

עוד מפנה לתיק גמ"ר 9323-01-20 מ"י נ' שהד ג'לוד מיום 28.1.21 בבית משפט לתעבורה חדרה(פורסם בנבו).

בתיק זה גזר בית המשפט הנכבד על נאשמת בת 20 אשר הורשעה בגרימת מוות ברשלנות תוך חציית צומת באור אדום עונש של מאסר בפועל בן 9 חודשים בעבודות שירות ופסילה בפועל בת 10 שנים לצד ענישה נילוית.

לתיק הוגש תסקיר חיובי מטעם שירות המבחן.

בית המשפט קבע מתחם ענישה בין 6 חודשי מאסר בפועל עד 24 חודשים ופסילה בפועל בין 6 שנים ועד 16 שנים.

תיק גמ"ר 3899-06-19 מדינת ישראל נ' דניאל שרון - בתיק זה נדון נאשם נהג אוטובוס, אשר הודה והורשע בעבירה של גרימת מוות ברשלנות עת התקרב למעבר חצייה כאשר האור ברמזור בכיוון נסיעתו היה ירוק.

המנוח חצה את הכביש מימין לשמאל ביחס לכיוון נסיעת הנאשם ובחסות האור האדום.

המאשימה עתרה לעונש במסגרת הסדר טיעון, בית המשפט קבל את הסדר הטיעון וגזר על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בעבודות שירות לצד ענישה נילוית תוך שהוא קובע כי רשלנות הנאשם אינה ברף העליון נוכח רשלנות תורמת של המנוח.

תיק גמ"ר 7224-04-19 מדינת ישראל נ' רצון גבע אשר ניתן ביום 17.2.21 עי כב' סגן הנשיא, כב' השו' עופר נהרי בבית משפט לתעבורה מחוז תל אביב (בת ים) -

בתיק זה נדון נאשם, אשר הודה והורשע בעבירה של גרימת מוות ברשלנות, עת נהג ברכב משא מסוג מערבל בטון, פנה ימינה ברמזור עם אור ירוק משותף, פגע בהולכת הרגל וגרם למותה עת חצתה במעבר חצייה.

בית המשפט הנכבד קבע, כי מדובר ברשלנות ברף הבינוני עד גבוה וגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 9

חודשים כאשר 4 חודשים מתוכם ירוצו מאחורי סורג ובריה ו- 5 חודשים בעבודות שירות, זאת

לצד ענישה נילוית.

יודגש כי בתיק זה המאשימה עצמה עתרה למתחם ענישה אשר נע בין 9 חודשים ועד 24 חודשי מאסר בפועל ופסילה בפועל בין 8-15 שנים.

מפנה גם לת"פ 1996-05-20 (ב"ש) בית משפט מחוזי לגזר הדין אשר ניתן על ידי כב' השו' עדן ביום 11.3.21 -

בתיק זה נדון נאשם אשר הורשע בגרימת מוות ברשלנות ובעבירות נוספות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וללא ביטוח, מהירות גבוהה ואי ציות לאור שברמזור עונש מאסר בפועל של 18 חודשים לצד ענישה נילוית.

בית המשפט הנכבד קבע כי רשלנות הנאשם הינה ברף הגבוה ואולם, לצד זאת גם למנוח אשם תורם עת לא חצה את הכביש במעבר חציה סמוך.

בנסיבות אלה נקבע מתחם ענישה הולם בין 15-25 חודשי מאסר בפועל ופסילה בפועל בין 10-15 שנים.

מפנה לגזר הדין בתיק גמ"ר ת"פ 10871-09-15 מדינת ישראל נ' חגית עמר אשר ניתן על ידי כב' השו' מיכל ברנט (בית משפט מחוזי מרכז -לוד) -

בתיק זה נדונה נאשמת, אשר הורשעה בגרימת מוות ברשלנות עת לא נתנה דעתה למופע אור אדום ברמזור ולכלי רכב שעצרו בנתיבים מימינם ונכנסה לצומת.

בית המשפט הנכבד קבע כי רשלנות הנאשמת הינה בדרגת חומרה גבוהה וכי על הנוטל את ההגה לידינו, האחריות לעצמו ולסביבתו לתת את מלוא תשומת ליבו לדרך ולהיות נכון להגיב לכל התרחשות שזו תציב לפניו.

בית המשפט הנכבד קבע מתחם ענישה הולם בין 8 חודשי מאסר בפועל אשר יש ואפשר וירוצו בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר בפועל ופסילה בפועל בין 6-12 שנים וגזר על הנאשמת עונש מאסר בן 12 חודשים, פסילה בפועל בת 8 שנים ופיצוי למשפחת הקרבן 30,000 ₪ לצד ענישה נילוית.

מפנה לגזר הדין בתיק גמ"ר 9499-05-17 מ"י נ' ארז שי אשר ניתן על ידי מותב זה ביום 15.5.19 בו נדון נאשם בגרימת מוות ברשלנות עת פגע במנוח במעבר חציה.

בתיק זה הגיעו הצדדים להסדר טיעון אשר אומץ על ידי בית המשפט ולפיו בין היתר הוטלו על הנאשם **8 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח ופסילה בפועל למשך 4 שנים לצד ענישה נילוית.**

הסדר הטיעון היה נעוץ בין היתר בשיקולי ראיות, לאחר שבית המשפט החל בשמיעת ראיות וכן בנסיבות אישיות של הנאשם.

מפנה לגזר הדין בתיק גמ"ר 5037-02-18 של כב' הש' הבכיר אלון אופיר מבית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע מיום 25.4.21 (פורסם בנבו) -

בתיק זה נדונה נאשמת בת 45 אם יחידנית לשתי בנות בגירות אשר הורשעה בגרימת מוות ברשלנות, וזאת לאחר ניהול הוכחות אשר תוצאותיה שני הרוגים ושלושה פצועים קשה.

רשלנות הנאשמת באה לידי ביטוי בכך, שסטתה עם רכבה שמאלה ועברה לנתיב הנגדי, כאשר היה בכך כדי ליצור סיכון של ממש לכלל משתמשי הדרך וזאת למרות הימצאותם של שני הרכבים המעורבים בנתיב אליו סטתה.

בית המשפט קבע כי רשלנות הנאשמת הינה ברף הבינוני על רקע נסיבות זירת התאונה ותנאי הכביש וקבע מתחם ענישה אשר ינוע בין **10-18 חודשי מאסר בפועל ובאשר לרכיב הפסילה בפועל קבע מתחם אשר ינוע בין 8-14 שנות פסילה בפועל.**

על אף תסקיר חיובי ומצב אישי קשה של הנאשמת לרבות גופני ונפשי לא מצא בית המשפט הנכבד מקום לחרוג ממתחם הענישה וגזר על הנאשמת **14 חודשי מאסר בפועל ופסילה בפועל בת 14 חודשים לצד ענישה נילוית, לרבות פיצוי בסך ₪ 40,000 למשפחת המנוחים.**

ומן הכלל אל הפרט בתיק שלפנינו:

למקרא כתב האישום בו הודה הנאשם ונסיבות האירוע המצוינות בו, הצפייה בסרטון ת/2 אני קובעת כי ניתן לדרג את דרגת רשלנותו של הנאשם ברף הגבוה אם כי בחלק התחתון של מנעד הרף הגבוה.

אכן, בכתב האישום צויין כי מדובר ברשלנות חמורה והנאשם הודה בכתב האישום ואולם לא ניתן לאיין משקלה עד אפס של העובדה, אשר עליה גם המאשימה לא חולקת כי המנוח לא חצה את הכביש במעבר חצייה.

באשר לרשלנות הנאשם - צודקת המאשימה בטיעוניה ואינני מקבלת את דברי הסניגור המלומד כי מדובר בהתרשלות רגעית.

הנאשם שוחח בטלפון במהלך הנהיגה, מדובר בהתנהגות אליה נכנס הנאשם מלכתחילה במודעות.

ניכר מאופן נהיגתו, זאת גם מצפייה בסרטון, כי דעתו היתה מוסחת וכי לא היה מרוכז כלל בנהיגה כמתחייב וכמצופה מנהג זהיר ובפרט לאור תנאי הדרך.

רשלנות הנאשם מוצאת ביטוייה במכלול התנהגותו המפורטת לפרטים **בסעיף 9 לכתב האישום** בו הודה במלואו ולהלן בתמצית עיקרי הדברים אותם יש להדגיש:

מדובר בתאונה אשר ארעה בצהרי היום, בתנאי מזג אוויר נאה וראות טובה, בטבורה של עיר, אזור "שוק הפשפשים", הומה אדם אשר הינו אזור מסחרי לרבות תיירותי, כאשר הנאשם נוהג את רכבו המסחרי בכביש חד סטרי. מדובר ברכב אשר הינו רחב במיוחד ביחס לכביש המדובר.

טרם הפנייה שמאלה מצוי מעבר חצייה, הנאשם לא האט את רכבו במהירות הנדרשת והיה אף מצופה ממנו לעצור את רכבו נוכח תנאי הכביש.

באשר לטענת הסניגור ולפיה הנסיעה לאחר אינה תוצאה של רשלנות הנאשם -

בתיק לא נשמעו ראיות ואין בידי לקבוע ממצאים איזו פעולה מבין שרשרת הפעולות המיוחסות לנאשם היא זו אשר גרמה בסופו של דבר למות המנוח והאם אכן צעקות העוברים ושבים הם אלה שגרמו לו או תרמו לנסיעתו לאחר.

יחד עם זאת, ניתן לקבוע בוודאות כי בעל השליטה היחידי ברכב הינו הנהג הוא הנאשם וכי התרחיש ולפיו הולך רגל יחצה את הכביש גם לא במעבר חציה באזור השוק אינו תרחיש בלתי צפוי לא באופן רגיל ובפרט לא בזירת התאונה בתיק זה.

עוד ניתן לומר, כי גם אלמא הנסיעה לאחר, מדובר בשרשרת אירועים מקדימה של רשלנות חמורה, בה ובתוצאת מותו הטראגי של המנוח, בה הודה הנאשם במלואה כפי שזו מפורטת בהרחבה **בסעיף 9 לכתב האישום.**

יחד עם זאת, למען ההגינות יוער בהערת אגב למאשימה, כי הטענה אותה העלתה בטיעונים לעונש בעניין זה לא מצאה ביטוייה **בסעיף 9 לכתב האישום כמתחייב בתיקון 113.**

מכאן או מכאן התוצאה המצערת הינה אחת - מות המנוח.

משכך, אני קובעת כי דרגת הרשלנות המיוחסת לנאשם הינה ברף הגבוה.

לצד זאת סבורני כי המנעד בתוך מדרג רף הרשלנות הגבוה אף הוא רחב וניתן למקם את רשלנות הנאשם בחלק התחתון שלו נוכח העובדה כי אין מדובר בחציית כביש במעבר חצייה.

לאור מדיניות הענישה הנהוגה, כמו גם תיקים בהם המאשימה עצמה עותרת בנסיבות דומות ואף חמורות יותר לענישה מקלה יותר, סבורני כי מתחם הענישה לו עתרה המאשימה הינו מחמיר יתר על המידה עם הנאשם, זאת מבלי שיהא בכך חלילה כדי להקל ראש עם חומרת מעשיו של הנאשם.

מאידך, המתחם לו עתרה ההגנה אף הוא הינו מקל יתר על המידה, ביחס לנסיבות תיק זה נוכח השילוב בהתנהגויות הנאשם הרשלניות המצטרפות האחת לשנייה ואשר בהצטרבותן הביאו לתוצאה הקטלנית, זאת על אף שלא יוחסה לנאשם עבירה של שימוש בטלפון בזמן הנהיגה כטענת ההגנה.

על נהג הנוהג בכביש להתאים אופן נהיגתו לתנאי הדרך.

ייתכנו בהחלט מצבים בהם על אף השימוש המותר בטלפון ראוי ומצופה ממי שנוהג בכביש להימנע ממנו, זאת גם ללא צורך בתמרור אזהרה או איסור חוקי בהוראה כזו או אחרת.

אין חולק, ולא יכול להיות חולק, כי בשימוש בטלפון יש משום הסחת דעת מפעולת נהיגה המצריכה ריכוז וזהירות מירבית.

עסקינן בשימוש בטלפון תוך כדי נהיגה, וגם אם הדבר נעשה באופן חוקי, אין בכך כדי לאיין מפוטנציאל המסוכנות לחיי אדם המתקיים בכל רגע ורגע, כל עוד מתרחשת פעולת הנהיגה הן לנהג עצמו והן ליתר המשתמשים בדרך.

התוצאה הקטלנית בתיק זה וייסוריו של הנאשם עצמו מלמדים, כי ניתן היה להימנע ממנה אילו היה הנאשם מכלכל צעדיו ביתר זהירות.

אכן, יש טעם וצדק בדברי הסניגור המלומד כי למנוח יש אשם תורם, ואולם לא המנוח הוא זה אשר אחז בהגה או הכלי עם פוטנציאל המסוכנות עד כדי התוצאה הקטלנית אלא הנאשם.

ברור כי האחריות המוגברת בנסיבות שבפניי מוטלת בראש וראשונה על הנאשם, תהא רשלנותו של המנוח אשר תהא.

וכפי שכבר צויין והודגש לעיל מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשם פגע במנוח בצד השמאלי של הרכב, משמע כי אין מדובר במי שקפץ לכביש, אלא במי שהיה כבר לפחות במחציתו.

באשר למהירות נהיגת הנאשם - אכן, לא יוחסה לנאשם עבירת מהירות ואין ציון בעובדות כתב האישום מהי המהירות בה נהג.

ואולם גם כאן, וברוח הדברים אשר נאמרו ביחס לשימוש המותר בטלפון כטענת הסניגור המלומד - מהירות יכול שתהיה מהירות מותרת על פי חוק, אבל בו במקביל תהיה מהירות אשר אינה מתאימה לתנאי הדרך ואשר יש בה לבטא את התנהגותו הרשלנית או חסרת הזהירות של הנאשם ביחס לאותם תנאי דרך זמן ומקום.

ביחס לתנאי הדרך בהן אירעה התאונה והדברים מקבלים חיזוק מהצפייה בסרטון המתעד את התאונה מתקבלת מסקנה כי אכן הנאשם נהג במהירות שאינה מתאימה לתנאי הדרך, וזאת גם אם לא חרג מהמהירות המותרת על פי חוק בדרך עירונית, מעל 50 קמ"ש.

לאור כל האמור לעיל, ובמכלול השיקולים אני קובעת כי בנסיבות תיק זה מתחם הענישה אינו יכול להתחיל בעבודות שירות וכי **מתחם הענישה יכול וינוע כדלקמן:**

באשר לרכיב המאסר - מאסר בפועל בין 12-18 חודשים.

באשר לרכיב הפסילה בפועל - פסילה בפועל בין 8-14 שנים.

כל זאת לצד ענישה נילוות הכוללת ענישה צופה פני עתיד.

השלב השני - בחינת השאלה האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם:

על בית המשפט מוטל לבחון בשלב זה האם יש מקום לחרוג לקולא ממתחם הענישה אותו קבע בשל שיקולי שיקום או לחומרא בשל שיקולי הרתעה.

סעיף 40ד. (א) לתיקון 113 קובע:

"קבע בית-המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח משולב], התשכ"ט-1969.

חשיבותו של ההיבט השיקומי נודעת והדבר אף קיבל ביטוי מפורש בהוראות החוק **בתיקון 113.**

המלצת תסקיר שירות מבחן:

ביום 14.4.21 הוגש תסקיר מפורט שירות המבחן לתיק בית המשפט ובו פירוט נסיבותיו האישיות של הנאשם והמלצה חיובית לענישה שיקומית ולריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

בתסקיר מפורטות נסיבות חייו הקשות והמורכבות של הנאשם כמו גם קשיים כלכליים בשל חובות כספיים להוצאה לפועל אשר בשל צנעת חייו של הנאשם אינני מפרטת אותן לפרוטוקול.

שירות המבחן מתייחס בתסקיר להבעת החרטה של הנאשם, ומתרשם כי מדובר בהבעת חרטה כנה ואמיתית.

עוד מתייחס שירות המבחן לנסיבות קרות התאונה, ולהתייחסות הנאשם, ממנה עולה כי לא שם לב למנוח אשר חצה את הכביש וכי רק לאחר שהולכי הרגל הפנו תשומת לבו הבין כי למעשה פגע בהולך הרגל.

הנאשם מתקשה להבין כי נהג באורח רשלני אם כי הוא מביע צער עמוק ביותר בשל מות המנוח.

מדובר באירוע טראומתי עבורו, הנאשם חושש מכניסה לבית הכלא והתמודדות עם אוכלוסיה עבריינית, אשר אינה מאפיינת את אורח חייו, כמו גם הפגיעה בשמה הטוב של משפחתו והשפעתה עליה ועל ילדיו.

לסיכום, ממליץ שירות המבחן ליתן משקל של ממש לנסיבות חייו של הנאשם ולהטיל עליו ענישה שיקומית, בדרך של עבודות שירות לתקופה המירבית הקבועה בחוק, לצד פסילה ופיצוי למשפחת המנוח בשילוב עם צו מבחן למשך שנה במהלכה ילוו אותו בשיחות ובקבוצה טיפולית ייעודית למי שהיו מעורבים בגרימת מוות ברשלנות.

לחלופין, ממליץ שירות המבחן כי ככל והמלצתם לריצוי עונש המאסר בדרך של עבודות שירות לא תתקבל כי בית המשפט יתחשב בתקופת אורך המאסר ככל הניתן לרבות דחיית עונש המאסר על מנת לעזור לנאשם בהכנתו לכניסה לכלא ומציאת מסגרת מתאימה לרבות מתן אפשרות להמשיך את הקשר עם הנאשם עד לכניסה לכלא או עד לסיום ההליכים בעניינו.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות:

ביום 12.4.21 התקבלה לתיק בית המשפט חוות דעת הממונה על עבודות השירות ולפיה לאחר שהביע נכונות לבצע עבודות שירות במידה וזה העונש אשר ייגזר עליו נמצא הנאשם אכן מתאים לביצוע עבודות השירות.

חשיבות המלצת תסקיר שירות המבחן -

שירות המבחן הינו גוף הפועל מכוח חוק ושיקוליו הינם אובייקטיביים.

תסקירי שירות המבחן הינם כלי חשוב בידי בית המשפט ואין להמעט בערכם כלל ועיקר, ולא אחת מבכרת המאשימה עצמה להישען על המלצותיו.

מפנה בעניין זה לסעיף 37 לחוק העונשין.

בתיק זה, שירות המבחן בחן ארוכות את נסיבות חייו של הנאשם, והשקיע זמן לא מבוטל, וכל זאת במטרה ליתן לבית המשפט כלים נוספים, שחשיבותם רבה, עת נדרש בית המשפט לגזור דינו של הנאשם.

הענישה לעולם הינה אינדיבידואלית, ועקרון השיקום והמשקל שיש ליתן לו באים לידי ביטוי בתיקון 113 , וזאת לצד עקרון ההלימה והאינטרס הציבורי.

עיינתי בכובד ראש באמור בתסקיר שירות המבחן, ואני רואה בתסקיר שירות המבחן כלי חשוב ממדרגה ראשונה.

תסקיר שירות המבחן יש בו מתן אפשרות לבית המשפט לקבל תמונה רחבה ומלאה מגוף אובייקטיבי אודות הנאשם, נסיבות חייו לרבות הנסיבות אשר הביאו אותו לביצוע העבירה והענישה המתאימה לכל נאשם ובכלל זה שיקומו ושיקום בני משפחתו.

בעניין לשיקולי שיקום, כמו גם מצב נפשי והשפעתו על הענישה, מפנה לנאמר בגזר הדין אשר ניתן על ידי מותב זה בתיק 4561-03-17 בעניין מדינת ישראל נגד סלמה מיום 19.10.17 ולפסיקה המאוזכרת שם.

יחד עם זאת, במכלול השיקולים ולאור העקרונות שנקבעו בפסיקה, ועל אף התסקיר החיובי וההמלצה השיקומית בו, כמו גם חוות דעת הממונה על עבודות השירות ולפיה הנאשם נמצא מתאים לעבודות שירות, **לא מצאתי כי יש מקום והצדקה בתיק זה לחרוג לקולא בנסיבות תיק זה ממתחם העונש אותו קבעתי.**

פסיקתו החד משמעית של בית המשפט העליון קובעת כי רק מקרים נדירים בהם מתקיים שילוב של רשלנות נמוכה מאוד עם מצב נפשי קשה יכול להוביל לריצוי ענישה הכוללת מאסר בדרך של עבודות שירות.

מפנה בעניין זה לרע"פ 8576/11 בעניין מזרחי נ' מדינת ישראל {פורסם בנבו} מיום 5.2.12, בו נדונה נאשמת בחודש רביע ואם לילדים קטינים ובית המשפט אמנם החליט להפחית את תקופת המאסר אך עדיין קבע כי זו תרוצה בדרך של מאסר בפועל מאחורי סורג.

עוד מפנה לע"פ 2365/07 בעניין פרץ נ' מדינת ישראל {פורסם בנבו}, בו נדון נאשם אשר היה קטין בזמן התאונה

ואף שלימים היה חייל נורמטיבי אשר סבל בעקבות התאונה מפוסט טראומה קשה ואף שלקח אחריות מלאה על מעשיו בית המשפט העליון דחה את ערעורו והורה על ריצוי מאסר בפועל בן 9 חודשים מאחורי סורג ובריש.

בהערת אגב יוער, גם כדברי ב"כ המאשימה המלומד, כי גם שירות המבחן עצמו לקח בחשבון בהמלצתו החלופית כי קיימת אפשרות לענישה בדרך של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריש בתיק זה.

יחד עם זאת, נסיבותיו האישיות ויתר השיקולים ילקחו בחשבון בגזירת העונש בתוך המתחם אותו קבעתי ובאיזונים הנדרשים, בין האינטרסים השונים מחד האינטרס הציבורי בשמירה על עקרון קדושת החיים וביטחונם של המשתמשים בדרך ומאידך אינטרס הפרט במתן הזדמנות לנאשם לשקם את חייו אשר אף הוא חלק מהאינטרס הציבורי הרחב.

ומכאן אל השלב השלישי - הענישה הראויה לנאשם בענייננו:

בשלב זה, על בית המשפט לבחון נסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות נשוא כתב האישום כמצוות המחוקק וכמפורט בסעיף 40א. לחוק העונשין.

הנאשם כבן 39, נשוי ואב ל-4 ילדים (הקטן בן כשנה חצי), עובד כמחסנאי בחברה המספקת ציוד רפואי. מנהל אורח חיים דתי ומתגורר בבני ברק בשכירות.

למד לימודים תורניים 12 שנות לימוד. בן למשפחה בת 9 אחים. לא שירת בצבא מטעמי דת ובשל נישואיו.

לנאשם חובות כספיים בסך של כ- 400,000 ₪.

באשר לעברו התעבורתי -

נוהג משנת 2002 לחובתו 13 הרשעות, עבירה אחרונה משנת 2015. בעשור האחרון לחובת הנאשם 5 הרשעות.

מדובר בעבירות מסוג ברירת משפט ואכן אין בעברו התעבורתי של הנאשם תאונת דרכים ואין מדובר בעבר מכביד.

יחד עם זאת, לחובת הנאשם עבירות המלמדות על חוסר זהירות בנהיגה כמו גם עבירות מהירות ואי ציות לתמרור עצור.

ההגנה והנאשם עתרו להתחשבות בית המשפט בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם:

ההגנה חזרה והדגישה את הבעת החרטה, כמו גם השפעתה הטראומטית של התאונה על הנאשם ומשפחתו.

לא נעלמה מעיני גם עדות האופי בדבר אופיו החיובי של הנאשם שנשמעו.

הנאשם לקח אחריות על מעשיו והודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום בשלב מוקדם ביותר.

נתתי דעתי גם לטענת הסניגור ולפיה המליץ לו לנהל את התיק.

התרשמתי מהנאשם כי דבריו אכן כנים ואמיתיים, יוצאים מן הלב וכי הוא אכן חווה וחווה את האירוע באופן טראומטי.

עוד התרשמתי, כי הנאשם נהל בעברו ומנהל אורח חיים נורמטיבי, עובד ודואג לבני משפחתו.

שיקול דעתו של בית המשפט בעת קביעת העונש הראוי, לעבירות בהן הורשע הנאשם, מורכב מקשת רחבה של שיקולים, הלוקחת בחשבון הן את תוצאות התאונה ונסיבותיה, הן את האינטרס החברתי שבענישה והן את נסיבותיו של הנאשם, ובכלל זה אף את האינטרס הציבורי הקיים גם בשיקומו של הנאשם כאינטרס החברה בכללותה.

המנוח קיפח את חייו עת ביקש לחצות את הכביש בטבורה של עיר עת טייל באיזור "שוק הפשפשים" הומה אדם, ביום שאמור היה להיות יום כיף.

שמעתי בקשב רב את עדות בני משפחתו, על הצער האובדן והכאב שנגרמו להם ואשר שלא באשמתם, ילדו אותם כל חייהם.

התאונה הייתה יכולה הייתה להימנע לולא אותה רשלנות של הנאשם, אשר גם הוא ובני משפחתו יאלצו להתמודד עם תוצאותיה על כל השלכותיה מידי יום ביומו.

לא נעלמו מעיני דברי הנאשם עצמו ובני משפחתו, מצבו הנפשי והכלכלי, הסיכונים אותם חווה וחווה, כמו גם, הבעת החרטה ולקיחת האחריות והחיסכון בזמן שיפוטי.

ואולם גם בכל אלה, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, לאחר עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים לא ניתן בתיק זה להימנע מהטלת מאסר בפועל של ממש משיקולי גמול והרתעה המתחייבים מן הנסיבות.

האינטרס הציבורי בתיק זה והצורך בהרתעת הרבים גובר על האינטרס האישי של הנאשם ובני משפחתו.

שיקומו של הנאשם אשר הינו חשוב בפני עצמו יכול שייעשה במסגרת שב"ס.

נתתי דעתי גם להמלצות שירות המבחן באשר להמשך הקשר הטיפולי עם הנאשם ככל ויגזר עליו עונש מאסר בפועל של ממש ולמשך התקופה ויש בדעתי להתחשב בכך.

באשר לרכיב הפסילה בפועל - באיזון הכולל ביחס לתקופת המאסר אותה יש בדעתי לגזור על הנאשם סבורני כי התקופה לה עתרה המאשימה הינה מחמירה יתר על המידה.

לעניין שיקולי שיקום גם ביחס לרכיב הפסילה בפועל מפנה לאמור בגזר הדין בפרשת סלמה הנ"ל וכן לפסיקה המאזכרת שם ולדברי כב' השו' רענן בן יוסף מבית משפט מחוזי תל אבי בעפ"ת 737-09-17 בפרשת עודה.

באשר לרכיב הפיצוי הכספי למשפחת המנוח לו עותרת המאשימה - על אף שיש להניח כי משפחת המנוח תפוצה מכוח חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים ועל אף מצבו הכלכלי של הנאשם מצאתי לנכון להיעתר לעמדת המאשימה וזאת חלף השתת קנס בבחינת צדק מאחה.

אכן, אין בכל סכום פיצוי עונשי גבוה ככל שיהיה, כדי לכפר על מות המנוח, אך גם אם יהיה בכך מידת מה של נחמה למשפחת המנוח, דיינו.

לצד זאת, מצאתי לנכון שלא להטיל על הנאשם קנס כספי לטובת המדינה, זאת גם נוכח מצבו הכלכלי הקשה.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 14 חודשים, אשר ירוצו מאחורי סורג ובריח.

מורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר עד ליום 25.7.21 לצורך התארגנות והכנה על ידי שירות

המבחן.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונש המאסר בתאריך 25.7.21 עד לשעה 08:00 בכלא ניצן,

או במקום אחר, על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

2. **מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור תוך 3 שנים מהיום על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או גרימת מוות ברשלנות (סעיף 67 לפקודת התעבורה וסעיפים 64 ו- 40 לפקודת התעבורה).**

3. **אני פוסלת את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים בפועל בניכוי ימי פסילה המנהלית והשיפוטית ככל ורוצו על ידי הנאשם זה מכבר ובכפוף להמצאת אישורים מתאימים.**

מנין הפסילה יחל לאלתר מהיום 13.6.21 ואולם מובהר בזאת למען הסר ספק כי ימי המאסר לא יובאו בחישוב ימי הפסילה.

ככל ורישיון הנהיגה של הנאשם נפסל עד תום ההליכים ורישיונו הופקד אין צורך בהפקדה, ופסילתו תימנה מיום פסילתו, והמזכירות תנפיק אישור הפקדה.

ככל ורישיון הנהיגה לא הופקד הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה ו/או תצהיר חלף רישיון בתום הדיון היום 13.6.21 במזכירות בית המשפט.

עוד מובהר בזאת למען הסר ספק כי ככל ולא תתבצע פעולת הפקדה כנדרש יחשב הנאשם פסול מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה אך פסילתו לא תימנה.

4. **אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים על תנאי**

למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה ויורשע בגינה.

5. **פיצוי כספי למשפחת המנוח בסך 20,000 ₪ .**

סכום זה יופקד על ידי הנאשם ויועבר על ידי המזכירות למשפחת המנוח על פי פרטי המוטב אותם תעביר המאשימה למזכירות בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 25.7.21.

הפיצוי ישולם ב-8 תשלומים שווים ורצופים כאשר התשלום הראשון ישולם עד ולא יאוחר

מיום 3.10.21.

6. ככל והנאשם יחפוץ בכך ניתנת לו האפשרות לקבל משירות המבחן מענה טיפולי לצורך הכנתו

לרצוי עונש המאסר ושירות המבחן יפעל בעניין זה בהתאם להמלצתו בתסקיר.

בית המשפט מודה לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

המזכירות תעביר עותק מהחלטתי לשירות המבחן ותעדכן ממונה על עבודות השירות בדבר החלטתי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב יפו תוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום ג' תמוז תשפ"א, 13/06/2021 במעמד הנוכחים.